

van negentien jaar, studente in de godgeleerdheid! Zijn kind, zijn eenige! Hoe het toch mogelijk, of het geen vreemde droom was, vroeg Huib zich soms af. Het behoorde tot de verbijsterende verrassingen die 't leven hem aandeed.

Het duurde niet lang trouwens. Reeds in haar tweede studiejaar gebeurde het groote in Liesje's leven, de ontmoeting met den eenige jaren ouderen Leonard van Duym; de omgang met dezen algemeen hoog gerespecteerden jongen man, die, behalve in theologie en filosofie, ook nog thuis bleek te zijn in wat hij „de moderne letteren” noemde: Ibsen en Strindberg, Nietzsche en Bergson — werd aanstonds iets buitengewoons voor haar, iets groots en overmachtigs. En zie, deze dwepende bewondering — te zamen met Liesjes bekoorlijk aanschijn — ze veroverde op haar beurt den jongen theoloog. De twee verloofden zich. En Hoogland dacht er zelfs niet over hun zijn vaderlijke toestemming te onthouden. Hij zag zijn Liesjes stralend geluk en begreep terstond, ook dit was iets onvermijdelijks. Moest trouwens, glimlachend weemoedig — soms ook wat bitter ironisch; hij kon het niet helpen! — de hechte gronden van Liesjes bewondering en genegenheid ten volle erkennen. En wanneer hem, bij al diens ernst en knapheid, in zijn aanstaanden schoonzoon wel het een en ander prikkelde, hinderde, tegenstond zelfs, dan vroeg hij zich, in gelatenheid; ligt het niet aan mijzelf misschien, is het ten slotte niet... och, allersimpelste jaloezie! Het zou toch immers haast van zelf spreken... Hij moest Liesje afstaan...

Leonard had zijn verhalen gedaan, en vervolgens, voor zoover dat doenlijk bleek, ook Huib. Zijn ontdekken van het oude vrouwtje in die donkere portiek, zijn ontmoeting met Pauline Hermans — nu ja, hij had er zich maar vlug van afgemaakt. Het ging nu eenmaal niet: Leonards onwankelbare zelfvervuldheid, zijn hooghartig afgewenden blik en toegeefflijken glimlach, ze maakten het hem tot een onmogelijke opgaaft, iets wezenlijks, dieps of teers in zijn tegenwoordigheid tot uiting te brengen. Hij kreeg het warm en benauwd, stotterde nu en dan, lachte waar niet te lachen viel, zweeg abrupt ten slotte.

Maar toen er daarop een stilte gevallen was — men had intusschen gegeten — keken Leo en Liesje elkander herhaaldelijk en met beduidenis aan. De jonge dominee zette zich recht en „humde” een paar maal. Er „diende”, zoo begon hij eindelijk met gewichtigheid, nu „toch wel eens ampel en ingaand gesproken te worden”. Er was iets „van groot en onmiddellijk belang”. Peinzig streelde hij zich, bij die inleidende woorden over de glimmerig welvende haren — voorzichtig, als waren ze van glas — en hij staarde erbij uit over het dof-donkere tafelkleed — dat het witte dekservet was komen te vervangen — als bezon hij zich, met heel de kracht van zijn geest, op een diep filosofische kwestie. Het huwelijk